

Ця історія почалася в бібліотеці.
Анна часто ходила туди після уроків.
Пані Монсен, яка там працювала, теж любила книжки.
Їй було майже п'ятдесят.
Та, попри це, Анна й пані Монсен були добрими подругами.
Обидві дуже короткозорі.
Коли Анна знімала окуляри, їй доводилося так низько схилитися над книжкою, що ніс залазив поміж сторінок.

Коли бібліотека порожніла, вони з бібліотекаркою наввипередки гортали носом сторінки.
На початках вигравала пані Монсен.
Але невдовзі Анна стала спритнішою за неї.
— Це тому, що твій ніс гостріший, ніж мій, — сказала пані Монсен.
Пані Монсен вдала, наче образилася, але насправді вона не ображалася.
Вона майже завжди була дуже доброю.

Та одного разу, коли Анна прийшла в бібліотеку, пані Монсен мала засмучений вигляд.
— Чому ви сумна? — запитала Анна.
— Через книжки, — відповіла пані Монсен. — Через книжки, які ніхто не позичає.
— А є такі книжки, які ніхто не позичає? — здивувалася Анна.
— Є, ще й багато.
— А чому їх ніхто не позичає?
— Бо чимало людей проходять повз них, не здогадуючись про їхнє існування, — тихо відповіла пані Монсен.

Тієї миті за спиною Анни хтось чхнув.

Вона озирнулася. На ослінчику біля однієї з книжкових полиць стояв маленький худорлявий чоловічок зі стосиком книжок у кошику.

— Вибачте, що завадив, — прошепотів він.

Чоловічок зліз з ослінчика і пошкунтильгав геть з кімнати.

— Хто це? — запитала Анна.

— Мільтон Берг, — відповіла пані Монсен. — Він працює внизу, у фондах.

— Він такий сумний, — промовила Анна. — Мабуть, через те, що стає старий.

— Та ні, йому боляче знищувати книжки, котрі ніхто не читає.

— Він знищує книжки? — обурилася Анна.

— Йому зовсім не хочеться, але він мусить. Директор бібліотеки каже, що зайві книжки займають надто багато місця, — пояснила пані Монсен. — А Мільтон Берг любить книжки так само, як ми з тобою. Якщо їх не знищуватиме, його звільнять з роботи.

— Таж він може знайти собі іншу роботу, — сказала Анна.

— Не його вина в тому, що книжки знищують, — сказала пані Монсен. — І йому вже недовго залишилося працювати в бібліотеці. Якщо Мільтона Берга звільнять зараз, то на його місце візьмуть когось іншого, кому теж звелють нищити книжки.

Пані Монсен раптом зблідла.

— Можливо, навіть мене, — прошепотіла вона. — Сподіваюся, він не піде з бібліотеки.

Анна замислилася.

Якщо книжки, які ніхто не читає, знищать, то зникнуть і люди в них.

Як листя восени.

Воно зів'яне.

А потім розсиплеться на пил.

І його розвіє вітром. Назавжди.

Страшно про таке й думати.

Анна ледь не розплакалася від злості.

— Ми повинні врятувати книжки, — сказала вона.

A detailed illustration of a woman with dark hair and glasses, looking down at a stack of books. The style is painterly with visible brushstrokes. The background is a light, textured blue. The woman's face is in profile, showing her eyes through the glasses and her slight smile. The books are stacked, with the top one having a red cover and the others having lighter covers. Her hands are visible at the bottom, holding the books.

Пані Монсен усміхнулася.

— Я сподівалася, що ти так скажеш! Але ось питання:
Як врятувати книжки? Поставити їх назад на полиці?

— Ні, це відразу помітить Мільтон Берг, —
заперечила Анна. — І таки їх знищить.

Може, заховати?

Може, закопати?

Ні, тоді вони вже точно зникнуть назавжди.

Якщо їм судилося врятувати книжки, то треба
придумати щось хитромудре.